

Kabirde İlk Gece 1

– SeyitAhmetUzun · 21 Mayıs 2009

Ahmet rüyada mı yoksa gerçek hayatta mı olduğunu tam kestiremediği bir kalabalığın arasında mezarlığa doğru ilerliyordu. Kalabalık bazen "El Fatiha" nidalarıyla duruyor, soluklanıyor, eller yüzlere sürülüyor ve tekrar yürümeye devam ediyorlardı. Mezarlığın lahuti sessizliği cemaatin duaları, aminleri ve fatihalarıyla ara verse de bir müddet sonra tekrar mistik bir sessizliğe bürünüyordu.

Mezarlık sağlıklı sollu kol kola dizilmiş çam ağaçlarının hazır kıta karşılama ekibi ve kuşların tatlı çığırlarıyla oluşturduğu küçük bir koruyla gelen misafiri ağırlıyordu. Ahmet kalabalığın arasında sessizce ilerliyordu. Az ileriden kürek sesleri işitiliyordu. Cemaat omuzlarında taşıdıkları tabutu hızlı bir şekilde son uğurlama yerine doğru götürüyorlardı. Sanki bir an önce kurtulmak istiyormuşçasına...

Mezarın başına gelmişlerdi. Nice büyük salonları, odaları beğenmeyen insanoğlu için hazırlanmış bir seksen uzunluğunda, elli santim genişliğinde ihtişamlı bir çukur gözleri alıyordu. Burada yatılır mı diyen nicelerinin üzerinden uzun süren mevsimler geçmişti. İşte yeni bir misafır daha ağırlamak için insanoğlunun gözünü dolduracak büyüklükte bir misafırhane daha hazırlanmıştı.

Ahmet şaşkın gözlerle çukura inen iki kişiye baktı. Birisi düz sarı saçlı, geniş omuzlu bir genç, diğeri ise kumral, mavi gözlü yakışıklı bir delikanlıydı. Bu ikisini çok iyi tanıyordu. Çünkü ikisi de kendisinin öz mü öz oğullarıydı. Ne işleri vardı, ne geziyorlardı çukurun içinde? Seslenmek, "çıkın oradan" demek istedi ama çocuklarının böyle centilmen bir tavır içinde olmaları kendisini duygulandırdı. Birden seslenmekten vazgeçti. Ama gözlerinden süzülen o derin, anlamlı yağmur taneciklerine bir türlü mana veremedi. Bir insan ancak ciğerinden birisi için dökebilirdi bu yaşları. Celal ve Furkan'ın duyarlı yüreklerinden gözlerine yansıyan hüznün melodisi, Ahmet'in gözlerini doldurdu. Hüzün melodisiyle sarsılan gözleri biraz ileride kadınların arasında tanıdık yüzlerle daha da dalgalandı. Eşi Nesrin Hanım ve üç kızı bir köşede kızarmış gözlerle metaneti kaybetmemeye çalışan yürekle dua ediyorlardı. Acaba bu ölen kişi kimdi ki bu kadar yakınıyla birlikte mezarlığa dolmuşlardı. Aslında kendisi de nasıl buraya geldiğini tam hatırlamıyordu.

Tabut açıldı. Bembeyaz elbisesiyle dünyanın tüm kirlerinden kurtuluşun muştusunu veren boydan takımıyla yenedünya yolcusu mezar metrosuna indirildi. Güneş yavaş yavaş apartmanların ardından evine doğru çekiliyordu.

Nasıl ki her doğan güneşin batışı, her ilkbaharın bir kışı varsa her doğan insanın da ölümü vardı. Ebedi değildi fani insanlar için dünyanın omuzları. Rodeoya katılmış bir kovboy gibi kimisi az, kimisi çok kalıyordu dünya atının sırtında. Ama sonunda hepsi düşüyordu toprağın kara bağrına.

Topraklar kürek kürek atılmaya başlandı. Birkaç kürek atan çekiliyordu kenara. Herkes çorbada tuzu olsun hesabı bir parça toprak serpiyordu beyaz takımlı yolcunun üzerine. Ahmet'te atmak istedi ama o cesareti bulamadı kendinde. Diz çöktü mezarın yanı başına.

İmam telkine başladı. Herkeste ölümün hazin sessizliği hâkimdi. Hazan mevsimindeki ağaçlar gibi solgundu Sümeyye, Fatma ve Mevlüde. Kızlarının bu sararmış hali gözlerinden kaçmadı. Bir şeyler söylüyor ağlıyorlardı, ama bir türlü anlamıyordu. Hele Celal ile Furkan o gencecik çağlarında birden

sonbahar rüzgârının sert esintisiyle çarpılmışçasına sararmışlardı.

Telkin bitmişti. Topluluk yavaş yavaş dağılıyordu. Eşi Nesrin Hanım siyah bir eşarp bağlamış, kızları ile birlikte kadınların taziyelerini kabul ediyorlardı. Furkan, Celal amcaları Halil, Bülent ve enişterisi Yahya'da erkeklerin taziyelerini kabul ediyorlardı. Amcaları Halil çocukları bağrına bastı. Halaları Nurgül ile Nilüfer ise kızların yanındaydı. Ahmet'te onların yanına gitmek için çöktüğü yerden kalktı. Ama birden omuzlarında bir ağırlık hissetti. Geriye döndü. Birden irkildi.